



Oázis

Erőforrásunk a család

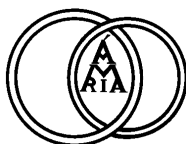


KOPOGTATÓ



Elsődleges és legfontosabb, és talán egyetlen feladatunk az életben a szeretet ültetése, ápolása, átadása: minden egyéb ebből fakad. Isten nem azért teremtett minket, hogy számítógép programokat írjunk, házat építsünk, tanítsunk, előadásokat tartsunk, krumplit kapáljunk, gyerekeket szüljünk, hanem azért, hogy szeretni tudjunk és ezt a szeretetet adjuk át. Természetesen az előbbi munkák nagyon fontosak, és el is kell végeznünk őket, de újra és újra megvizsgáljuk, hogy adott esetben valóban a szeretetet szolgálják-e, elsősorban a családjuk szeretetét. A „mindennél kiválóbb út” a szeretet útja. „Ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok.” (1Kor 13,2b)

HIVATÁSUNK A CSALÁD



Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
A munka.....	4
Mindennapjaink	8
A pápára figyelünk.....	16
Tilman atya üzenete családoknak.....	17
Élő háziszentély	18
Otthonra találtunk	19
Megismerkedésünk története	19
„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”	20
Őszidő	23
Gyereknövelde	24
Lépcsőházi beszélgetések	27
Családakadémia híradó (interjú).....	29
Hírek	32
Nincs boruk!	33
Gólyahír	34
Nem kell, de szabad... NEVETNI.....	35
Óriási apróságok (gyerekszáj)	35
Könyvajánló.....	36

Mellékleteink

Kölyökoldal.....	1
Tinioldal.....	2
Főzőcske	7
Barkácsoldal.....	4

Köszönjük az értékes írásokat!
Várjuk továbbra is a családok
tapasztalatait, élményeit!

Az Oázis előállítási ára 150 Ft.
Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság
megjelenését
(Családok a Családért Egyesület,
73200134-10000434
számlaszámon,
„Oázis” megjelöléssel).

Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

Örömmel tudatjuk,
hogy október 17-én Tihanyban
az éves zsinatunkon megszületett
a magyar Schönstatt-mozgalom
jövő évi jelmondata:
SZÍVEDBEN AZ OTTHONOM.



OÁZIS 1999. november, IX. évf. 3. (24.) szám, a Magyar Schönstatt-Családmozgalom és a Családok a Családért Egyesület lapja, katolikus folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel.: 87/479-014, schoenst@matavnet.hu Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Csermák Kálmán és Alice, Gódány Róbert és Rita, Gyuk Balázs és felesége, Debreczeni Katalin, Kondorossy Előd és Erika, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Oláh István és Éva, Varga Károly és Erika. Fotó: Varga Kata. Rajzok: Ozsvári Imri. Nyomdai előkészítés: Paláthy Imre

Kedves Családok!

November van. Túl estünk az iskolakezdés nehézségein, vége a szabadságnak, szünidőnek. Többé-kevésbé feltöltöttünk nyáron, de előfordul, hogy úgy érezzük, máris elfogytak erőtartalékaink. Ez az időszak a munka időszaka. Életünk nagy részét a munka tölti ki. Hogyan tudjuk örömmel végezni, értelmet adni a lelketlen munkának, megtalálni az egyensúlyt munkahely és otthon között, hatékonyabban dolgozni, erről szólnak a családok tapasztalatai.

Oly sok írás született, hogy a „pihenésre” nem jutott hely, így az többek között a következő szám témája lesz. Kérjük Mennyei Atyánkat, hogy mások megélt történetei gazdagítsanak minket is és segítsenek a mindennapokban.

Várjuk az írásokat az új rovatokba is: 1. Megismerkedésünk története; 2. Otthonra találtunk.

Jelezzétek, hogy írástok névvel vagy név nélkül jelenjen meg. Gyermekeitek az átlalatok készített íráshoz illusztrációt is készíthetnek, mely természetesen a lapban is megjelenne. A beküldött történeteket, ha feltétlenül szükséges szerkeszteni, mindenképpen jóváhagyatjuk a szerzővel.

A következő szám jövő év elejére készül el, a központi érték: „Ünnepelőbe öltöztetjük a szívünk”. Mert elérkeztünk a Szentév nyitányához, a Nagy Jubileumhoz és mert várjuk Urunk születésének ünnepét, a Karácsonyt. De mindennapjaink is alkalmat nyújtanak az ünneplésre, amely elképzelhetetlen megállás, pihenés, elcsendesedés nélkül. A Családjaink életéből rovatba ezzel kapcsolatban küldjétek írásaitokat a következő címre:

Baró Ede, Salles Tamás

1131 Budapest, Tatai u. 98. II/8.

Tel.: (1) 339-34-11, e-mail: evatom@uze.net

(a régebbi drótposta címet szeretnénk megszüntetni)

1998-ban a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlása alapján a Családok a Családért Egyesület 207.365 Ft-ban részesült. Ezt az összeget munkadíjra, az előadóképzőre és a családnapokra fordítottuk.

Kérjük a családokat, idén is tegyék meg felajánlásukat (**Családok a Családért Ház- és Családpedagógiai Egyesület, adószám: 19265836-1-19, számlaszám 73200134-10000434**).

Köszönjük a felajánlóknak!

„A munka részvétel Isten teremő és önelajándékozó tevékenységében”

(Kentenich atya)

Egyáltalán mit is tekintünk munkának?

Természetesen nemcsak a munkahelyi munkát, hanem a házimunkát is. Aki közülünk férfiak közül már megpróbálkozott nagytakarítással, főzéssel vagy mosással, könnyen lehet, hogy inkább még egy napi munkahelyi munkát vállalna helyette. És még csak nem is a házimunka a legnehezebb, mert a krumpli vagy a szennyes ing nem nyafog és nem teszi tönkre a berendezést. Bizony kemény munka gyerekeink nevelése, rendezése is, főleg lelki szempontból. Van ebben ugyanis fizikai, néha szellemi, de legtöbbször lelki munka. Nemcsak gyerekeink nevelése lelki munka, hanem sokszor a házastársunkkal való kapcsolatot is átszövi ez, gondoljunk például arra, hogy fáradtak, kimerültek vagyunk és békességet kellene otthon árasztanunk.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy mindazt a hasznos tevékenységet, ami testi, szellemi vagy lelki erőfeszítést igényel, munkának nevezhetjük. Ezt persze így minden ember elfogadhatja. Mi ennél továbbmegyünk. Kentenich atya defi-

níciója szerint: a munka részvétel Isten teremő és önelajándékozó tevékenységében. Hogyan is érthetjük ezt?

A munka isteni dolog. Isten is állandóan dolgozik, persze nem a szó emberi értelmében. Isten megteremtette a világot, de azóta sem pihen, hanem napról napra újratekinti és fönntartja a világot és benne minket is. Így Isten állandóan dolgozik, alkot. De Isten munkája nemcsak a teremtésben nyilvánul meg, hanem az általa teremtett világ iránti szeretetében is. Isten tehát el is ajándékozta saját magát. Szereti a teremtett világot, és ezzel a szeretettel saját magát ajándékozta az embereknek. Ezért a munka révén Istenhez kerülünk közelebb, s aki nem dolgozik, ebből a hasonlóságból veszít el valamit.

A munka tehát alkotás, valami új vagy valami újra létrehozása. Alkotás az is, amikor a gyermekemnek segíték szebben gömbölyíteni az „a” betűt, de az is, amikor a társammal újra és újra felépítem a szeretetkapcsolatot. Ha a munka embertársaink felé irányul, számukra hozok létre valami hasznosat, szé-

pet, könnyen tudatosíthatom magamban, hogy ezáltal önmagamot ajándékozom oda. Ez nagyon fontos eleme a munkának. Például a munkahelyünkön egyszerre dolgozunk egy embercsoportért (ügyfelek, diákok, betegek, vagy bárki, aki majd megveszi, amit létrehozunk) és a családukért, akiknek a pénzt keressük. Mindenféle munkában megelhetjük az alkotás és az önelajándékozás lehetőségét.

Minden ember számára igen súlyos kereszt, ha az ember munkanélkülivé válik, de ennek a keresztnek a vállalásában rejlő áldozatnak és lemondásnak csodálatos teremő és önelajándékozó ereje van. Ezt az áldozatot odaajándékozva a jó Istennek, mintegy „a saját testünkön pótolva, ami Krisztus szenvedéséből még hiányzik”, lelkileg felemelő és felszabadító lehet a nem kielégítő munka vagy a munkanélküliség is, de ehhez a szeretetnek igen magas fokára van szükség. Ehhez szükségünk van Isten segítségére, csak Őáltala tudjuk ezt megvalósítani.

1. Munkahelyi munka: a férfi és sokszor a feleség munkája is ez. A férfiak hajlamosabbak arra, hogy túlhajszolják ezt a munkát. Meddig fontos a pénzkereső munka? Ezt időben és pénzben egyaránt értékelünk kell magunkban.

Ha kevés a pénz és tovább kell dolgozni (másodállás, különmunka), annak az a következménye, hogy otthon nincs apa és férj (súlyos esetben anya). Ha mégis elkerülhetetlen, hogy ennyit dolgozzunk, legalább a hétvégét szervezzük úgy, hogy bensőséges kapcsolatot jelentsen a családdal. Az ilyen túlterheléstől a család és a személyiség is károsodhat. Nem jó megoldás, ha valaki úgy gondolkodik, hogy néhány évig intenzíven hajtók (nap mint nap reggeltől estig vagy külföldi munkával) és megteremtem a családnak a stabil anyagi hátteret, aztán ha öregebb leszek, kényelmesen élhetek. Féltreteszem a felmerülő problémákat, nem foglalkozom velük. De hogy lehet büntetlenül nem törődni a gyerek iskolai gondjaival, lehet-e a feleség kiborulásait bundával, nyaralással gyógyítani? Nem egy házasság borult már fel, nem egy gyerek lelke torzult az ilyen hozzáállás miatt.

Jó, ha a munkánk a hivatásunk. Ha ebben jók vagyunk, boldogságot jelenthet az alkotás öröme. Itt azonban van egy veszély, az úgynevezett munkaalkoholizmus. El lehet merülni annyira a munkában, hogy minden mást sokadlagosnak látunk. Ha jelét vesszük, hogy túlzásba vesszük a munkahelyi munkát, beszélgessünk társunkkal a közös problé-

máinkról, mert lehet, hogy öntudatlanul a munkába menekülünk az otthoni gondok elől. Van olyan is, aki otthoni problémái elől a hobbi-jába vagy a közösségi életbe menekül, legyen az szeretetszolgálat, cserkészet, egyházközség vagy bármi más. Természetesen az intenzív közösségi élet nem menekülés, ha egészséges a családi háttér.

2. Házimunka: Ezt többségében (de nem kizárólag) a feleség végzi. Ha nagyon leterhelt, akkor a férjnek intenzívebben részt kell vállalnia ebből.

Az asszonyok otthoni munkájára jellemző:

— Sokrétű és változatos: egy háziasszony tevékenysége egyesíti egy menedzser, kivitelező, pszichológus, ápoló, takarító, szakács, cukrász, mosónő, kertész, dekorátor, varrónő, hitoktató munkáját.

— Nem látványos: nem lehet a falra akasztani, mint egy festményt. A mi festményünk a gyermekeink, beléjük festjük önmagunkat, mint apa, anya, mint szülők együtt. A mi felelősségünk, hogy milyen képet festünk a gyermekeink lelkébe: állandóan kimerültet, ingerültet, szomorút vagy többnyire kiegyensúlyozottat, frisset, nyugodtat, derűset.

— Fontos, mert a rendezett családi körülmények, az otthon hozzátartozik az élethez, de ez magától

nem jön létre. Akkor tűnik csak fel fontossága, ha az anya, a feleség távol van a háztól.

Munkánk másik eredménye az otthonunk, ami berendezésével, díszítéseivel, hangulatával kisugározza azt, ami a házaspárnak fontos, elárul valamit az ő valójukból.

Az emberi munka alkotó és önelajándékozó mozzanatait felfedezhetjük a házimunkában is, mint például a főzésben vagy takarításban.

Ha feleségként, háziasszonyként, családayaként a munkánkat jól és örömmel végezzük, jó munkaeszközökké válhatunk a jó Isten kezében, aki minket idehelyezett, és ránk bízta ezt a munkát.

Hogy munkánkat jól tudjuk végezni, gondoskodnunk kell arról, hogy legyen elég fizikai és lelki erőnk. Ehhez szükséges az elégséges alvás biztosítása. Ne essünk abba a csapdába, hogy akkor hozunk értékes áldozatot a családukért, ha testileg-lelkileg tönkretesszük, felőröljük magunkat, egészségünket.

3. Gyereknevelés: a gyermeknevelés munkajellege könnyen belátható, de ez a téma kitölthetne egy egész Oázist, ezért itt nem foglalkozunk vele.

4. Házastársi munka: mint már említettük, a házasságunkkal kapcsolatban is van munkánk. Sok-

szor nagy lelkierőt igényel, hogy az egész napi munka után testileg és lelkileg fáradtan leüljünk egymással beszélgetni, ennek ellenére sokszor kipihenjük magunkat benne. Teljesebben részt veszünk egymás életében, befogadjuk a másik problémáit, örömeit, jobban megértjük őt. Ezzel mindketten gazdagabbá válunk. Alkottunk és odaajándékoztuk önmagunkat.

Sokféle más munka is van a házasságban. Megbocsátás veszekeedés után, a feleségünk iránti figyelmesség, a férjünk örömteli légkörben hazavárása: mind-mind munka. Mindez és a többi családi munka energia-befektetést és odaadást igényel. De nyugodtan kimondhatjuk, hogy megéri ez az energiaráfordítás, mert megsokszorozva kapjuk vissza a boldog családi légkör által. Mindez amennyire munka, annyira öröm is, nagy öröm a másiknak örömet szerezni, megbocsátani és bocsánatban részesülni. A házastársak szeretetteljes kapcsolata és egyetértése az alapja a gyermeknevelés sikerének is, hiszen kicsinyeink érzékeny lelkének befogadókészsége nagyon erős és könnyen megsínylik a feszültséget, viaszlyokat.

Ez kereszthordozás, de nagyon szép kereszt. Ráadásul ezeken a nehézségeken keresztül nagyon sokat alakulunk, csiszolódunk.

Nem vagyunk egyedül: Ne felejtsük el, hogy nem vagyunk magunkra hagyatva a munkával kapcsolatos gondjaink megoldásában, hiszen velünk van Mennyei Atyánk és a Szűzanya. Ha kérjük segítségüket, bizonyosan kapunk annyi kegyelmet fáradozásaink jutalmául, hogy túljuthassunk minden nehézségen.

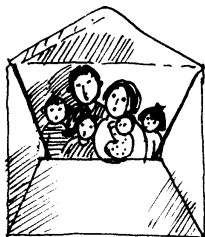
Ha nehezünkre esik az éppen végzett munkánk, ezt az áldozatot felajánlhatjuk a Szűzanyának a családunkért vagy bárkiért akár munka közben is. Kis szünetet tartva ebben a fárasztó tevékenységben, megpihenhetünk a Jóistennél, majd újult erővel, új lelkülettel folytathatjuk a dolgunkat. Ne sajnáljuk magunktól ezt a kis pihenőt! Ha éppen örömünk telik a munkában, akkor pedig az örömünket adhatjuk oda Atyánknak köszönetképpen. Így munkánk a Jóistennel végzett munkává válik.

(Kondorosy Előd és Erika)



„Ha nem az Úr építi a házat, építői hiába dolgoznak rajta. Ha nem az Úr őrzi a várost, őre hasztalan virraszt felette. Hiábavaló hajnal előtt kelnetek, és késnetek a lefekvéssel, akik a fáradság kenyerét eszitek, hiszen ő álmában is megad mindent, annak, akit kedvel.”

(Zsolt 127,1-2)



Szeretem? Utálom?

Van néhány házimunka, amit kifejezetten utáltam (nem tudom érzésemet szebb szóval kifejezni). A legborzalmasabb volt számomra a vasalás és az elszakadt holmik javíthatása, a stoppolás, a gombfelvarrás. Jobban szerettem azokat a munkákat, amelyek inkább sürgést-forgást igényelnek, nehezemre esett hosszabb ideig egy helyben ülni vagy állni, és a hátam is gyakran megfájdult. Amikor csak tettem halogattam, hogy bele kezdjek.

Egy ideje azonban érdekes dolgot vettem észre: hol egyik, hol másik gyerekem mellém ül, ha ilyen munkát végzek, és egy ideig (látszólag) nézegeti, mit csinálok, majd elkezd mesélni erről-arról, iskoláról, a barátokról, problémákról, örömeikről. Olyan dolgokat is elmesélnek, amelyekről nem könnyen beszélnek.

Elgondolkodtam, vajon miért lehet, hogy pont ezt az időszakot választják ki, hogy lelkükön könnyítsenek. Valószínűleg sokat izgek-mozgok, hisz a nagycsaládban mindig akad tennivaló, ezért a kamaszgyerekeknek nem könnyű olyan időpontot találni, amikor spontán megszólíthatnak és számíthatnak arra, hogy teljes figyelmemet nekik szentelem. Az meg néha már ciki nekik, hogy azt mondják: „Anyu, üljünk már le beszélgetni.”

A „Mért lógatod az orrod, mi bajod van?” típusú kérdésekre, pedig sokszor azt a választ kapom, hogy „Semmi”. Puff neki! Lehet, hogy nem jókor kérdeztem?! Vagy túlságosan direkt a kérdés?!

Amikor vasalok vagy varrogatok, csak a kezem dolgozik, a fejem és a gondolataim a gyerekek rendelkezésére állhatnak. Végre egy helyben vagyok, nem kell utánam szaladgálniuk. És talán, ami a legfontosabb, az egész helyzet olyan fesztelen. „Véresen” komoly dolgokról tudunk így beszélgetni, mintegy mellékesen, hiszen most nem beszélgetni ültünk le, én csak vasalgotok, varrogatok... A ruha ráncaival egy időben a lelkükről is lesimogatom a gyűrődéseket, megpattant szálakat hozok helyre, és ez csodálatos munka.

Mostanában azon kapom magam, ha valamelyik arcát gondterheltnak látom, előhalászok néhány stoppolni valót, vagy a vasalódeszkát és várom, hogy mellém telepedjen és elkezdődjön az én igazi munkám...



Miért nem segít ez a gyerek?

Nagyobbik lányunk „jó természetű” gyereknek indult, tőle nyugodtan mosogathattam, vasalhattam. Ő ezalatt szépen eljátszogatott a szobájában két éves korában is.



Öccse és kishúga szinte az ellentétei voltak, egy per-cig sem voltak el nélkülem, nem is tudtam mellettük rendesen elvégezni a házimunkát, állandóan ott tébláboltak körülöttem. Így akarva-akaratlanul mellettem voltak, ha mosogattam, főztem vagy a kertben dolgozgattam. Természetesen adódott bennük az igény, hogy ők is csinálják amit én, segítsenek nekem. Általában ezek a „segítési ingerek” akkor jelentkeztek, amikor még túlságosan kicsinek tartottam őket az adott feladathoz, mert veszélyes neki vagy talpig maszatos lesz tőle, kárt csinál stb. Fiamnál ezért még gyakran elhárítottam, ha valami ilyesmiben buzgólkodott, pici lányomat viszont amikor csak lehetett, tudatosan „hagytam” segíteni, illetve bevon-tam/bevonom egyes mindennapi tevékenységekbe, mint például takarítás, mosogatás, tésztagyúrás.

Viselkedésem megváltozásához hozzájárult a saját káromon szerzett tapasztalat, hogy nagylányomat ma elég nehezen tudom bevonni a házimunkába. Ez nem is csoda, hiszen kisebb korában, első segíteni-akarásait szépen finoman elhárítottam („Menj csak játszani, mindjárt jövök én is!”), hiszen fele annyi idő alatt, jobban meg tudom csinálni, ha nem kell magyaráztatni, mutatni, megállni, újra elkezdeni az éppen aktuális munkát. Amire pedig úgy gondoltam, hogy most már elég nagy és ügyes hozzá, addigra elszállt a belső késztetés, tenni akarás.

Egy OÁZIS-ban olvasott példa is hozzásegített, hogy tudatosan változtassak a magatartásomon. Mindig tartottam tőle, hogy mosogatás közben eltörhet egy-két pohár vagy tányér, hogy az agyongyúrt-gyömöszölt tésztából nem sült olyan szép kakaós csiga. Azt olvastam, hogy a gyermekek ilyen tanítgatása valóban kerülhet egy kis pénzbe, fáradságba is, de az eredmény, hogy ügyesebb, tanultabb lett, és hamarosan igazi segítség lesz, amikor már egyedül is el tudja végezni a munkát, messze felülmúlja mindezt. Erre gyakran visszagondolok és akkor nem bosszankodom, amikor másfél éves lányom nem elégszik meg a mosott ruhák odaadogatásával, hanem (mint én a kötélre) ő az erkélykorlátra teregeti őket, ami jelzi, hogy lehetne tisztább is a korlát és jó lenne egy fregoli, amire nyugodtan teríthet.

Remélem, hogy az ő segítési kedvét nem fogjuk lelohasztani.

Munkadal

Rendszerint este hat óra körül elhangzik a következő vezényszó családkban: „Gyerekek, rakjatok rendet!” Addig fürgén és vidáman játszó csemetéink, akik pár perccel azelőtt még úgy mozogtak, mintha Duracell elem működtetné őket, hirtelen lelassulnak, alig vonszolják magukat, van, amelyik a földön fetreng borzalmas kínok közepette.

Tudom, hogy a rendrakás nem világraszóló élmény, de meg kell csinálni. És... milyen jó lenne, ha nem tizenegyedik csapásként élnék meg. Miért ne csinálhatnánk örömmel?! Egy hirtelen ötlettől vezérelve rázendítettem egy pattogó ritmusú énekre: „Ég a város, ég a ház is...”, a gyerekek fokoatosan bekapcsolódtak és jó kedvvel masíroztak a játékokkal, a kisebbeket csak vezényelnem kellett, mit hova hordjanak, a nagyobbak, mint öntudatgombócok sűrögtek-forogtak.

Fektetés után már éppen kezdtem büszke lenni magamra a jó ötletért, amikor eszembe jutott, hogy évszázadok óta ezt csinálják a munkások, aratáskor, szüretkor, a fonóban, rakodáskor és a gályarabok is... (Ej uhnyem...) Vagyis nem új keletű az ötletem. Ez a felfedezés bizonyítja, hogy a módszer régóta széles körben működik.

Azóta is rendrakásnál ezt a dalt énekeljük. Nem mondom, hogy csodaszer, de sokat segít. A nyelvünkkel együtt a kezünk is mozog. Bár nem nagyon tudok, de én is sokat énekelek, jobb kedvvel végzem a munkát és körülöttem is vidámabb mindenki, mert vigyázat, a jókedv ragályos!!!



Rendelés a játszótéren

120 lakásos társasházunk játszótéren minden hétköznapi 10.30-12 és 16.30-18 óráig pszichológiai, pedagógiai, életvezetési és egészségügyi rendelés folyik. Vezeti egy egészségügyi szakközeget, majd tanárképzőt végzett főállású négygyerekes anyuka.

Ez az anyuka mindennap a fenti idő környékén levonul még otthon levő gyermekeivel a játszótérre. Helyet foglal a homokozó melletti padon és hamarosan körülveszik aktuális páciensei. Beszélgetnek többek közt a gyerekek iskolai problémáitól kezdve a nagymama jól bevált vajás kifli receptjéről, a házassági konfliktusok megoldásairól és a köhögés ellen készített gyógyteáról, arról hogyan lehet leszoktatni a kicsit az éjszakai műsorozásról és hogyan lehet az anyóást elviselni...



Nem egy házasságot megmentettek már higgadt tanácsai, nem egy kétségbeesett szülőt igazítottak útba átadott tapasztalatai és nem egy korgó gyomor lett tele a receptjei alapján készült finomságokkal... A legtöbb nehéz helyzetben lévő nő nem megy el pszichológushoz, nem szalad orvoshoz, védőnőhöz de erre a „rendelésre” ők is eljutnak.

Ha valaki kinéz az ablakon és meglátja ezt az anyukát, mondhatja: „Nem csinál semmit, csak a gyerekeit legelteti és pletykál.” Én azonban azt mondom: „Dolgozik. Ő most rendel.”



Tacepao

Vannak igazságok, amelyek jót tesznek nekem, de mégis gyakran elfelejtem őket. Mire gondolok? Olvastam a Kentenich atya előadásából összeállított könyvben (Szentség a hétköznapiakban), hogyan lehet a lelketlen házimunkát lélekkel megtölteni. A példák mélyen megragadtak, de pár nap múlva már megint beleestem a mindennapi rutinba. Aztán a könyv ismét a kezembe került, és én bosszankodtam, hogy semmit sem használtam fel belőle. Ezért mankókat kerestem, hogy lebénult emlékezetemet támogassam.

Lakásunk különböző pontjaira feliratokat tettem, amelyek segítenek a mindennapi munkavégzésben. Így a mosogató fölé került: „Mosogass meg a bűneimtől, tisztogass meg a vétkeimtől...” (ahogy én megtisztítom az edényeket, úgy tisztít meg engem az Úr nap, mint nap). A tűzhely fölött: „A fazekak között ott jár-kél az Úr” (Avilai Szt. Teréz) és „A főzés szent cselekmény” (Henri Boulad), hogy emlékeztessen arra, hogy az étel elkészítése és a hozzá kapcsolódó munka a szentmisével rokon, mert ahogy a pap a kenyeret és a bort az oltáron átalakítja Krisztus testévé és vérévé, úgy az aszszony által elkészített táplálék családtagjaink testévé és vérévé változik. Az étkezőben tartózkodunk a legtöbbet, ezért ott a „Nem az idő hiányzik manapság, hanem a szív.” felirat található. Ezalatt az



idézet alatt valahogy ritkán van bőr a képemen azt mondani, hogy most nincs időm beszélgetni, játszani, segíteni... Az ajtónkra kívülről az „Isten hozott!”, belülről „Áldjon meg Téged az Úr!” került. A telefonnál: „A hallgató (mármint a telefoné) legyen hallgató.”, el ne felejtsem, hogy inkább másokat próbáljak megérteni, mintsem én jártassam (sokszor feleslegesen) a számát. A tévé fölött: „Gyerekeinknek igyekszünk mindenből a legjobbat adni...”, miért lenne másként a tévéműsorokkal. Így próbálom elkerülni azt a kísértést, hogy a tévét gyerekpásztorként használjam. A gyerekszobában „Istenem, adj türelmet, de azonnal!” olvasható, biztosan mindenki tudja miért. A hálószobában pedig „Akkor is szeretlek...”

Ezek a mankók támogatnak engem több-kevesebb sikerrel.



A társam szava Isten szava

Hat gyerekünk van és a házban, ház körül sokszor nagy rendetlenség van. Nem ritkán a mosatlanok a konyhaasztalon tornyosulnak, a gyerekek ruhái a lakásban szanaszét hevernek, ételmaradékok az asztalon, de inkább nem is sorolom, el lehet képzelni... Engem is zavar ez a felfordulás, de úgy gondoltam, fontosabb, hogy a gyerekekkel játsszak, olvassak, baráti kapcsolatokat ápoljak. Férjem nagyon ideges, ha munkából hazajövet kaotikus állapotokat talál. Pánikszerűen dobálja be a szétszórt holmikat a szekrénybe, még az is előfordul, hogy a gyerekek „kincseit” (rajzait, ragasztásait...) is a kukába hajítja, amikor hazaér, mondván: „Ha az a rajz olyan fontos a gyerekeknek, ne hagyja szanaszét!”

Egyik alkalommal hasonló akciója közben azt mondtam neki: „Nem tudom elképzelni, hogy a Jóisten azt várja el tőlem, hogy olyan sokat takarítsak.” A férjem így válaszolt: „Lehet, hogy úgy gondolod, a Jóisten nem ezt várja el tőled, de én igen.”



Egy tanár dilemmája

Egy tanárismerősöm végleg felhagyott a tanítással és családsegítőként kezdett dolgozni. Megkérdeztem tőle, hogy miért, és ő ezt válaszolta:

— „Az iskolában úgy éreztem nagyon keveset tehetek a gyerekek jobba formálásáért, ha otthon alig törődnek velük és a külvilágból is többnyire káros hatások érik őket. A tanmenet olyan gyors tempót diktál, hogy alig marad időm a gyerekek lelkével, problémáival foglalkozni. Volt olyan diá-

kom, aki nagyon jól tanult és nem vettem észre, hogy a szülei válnak, mert az én tárgyamat (matematikát, fizikát) veszekedések mellett is meg tudta tanulni, a „magolósabbakból”: pl.: magyarból, történelemből sokat rontott. Nagyon bántott, hogy ezt a kislányt alig tudtam segíteni, támogatni, mert fel kellett készíteni az osztályt az érettségire, felvételire.

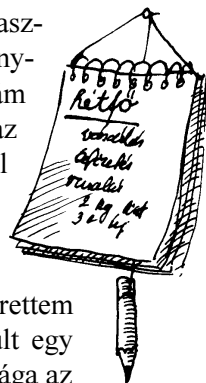
Az volt az érzésem a tanítással kapcsolatban, mintha egy kertészről ki zárólag azt várnák el, hogy folyton nemesítse a virágokat, és arra nem marad ideje, hogy ássa, trágyázza a földet, kapáljon, öntözzön, tépdesse a gyomokat...

Természetesen fontosnak tartom a tanári hivatást, de nekem inkább itt a helyem, hogy az alapokat, a családot erősítsem, segítsem.”



Szervezettség

Visszaemlékezve arra az időre, amikor kezdő háziasszony voltam még egy gyerekkel, nem volt sokkal könnyebb a dolgom, mint most hárommal. Pedig a munkám nyilvánvalóan kevesebb volt, mint most, de mégis az egész napomat kitöltötte a gyerekkel és a háztartással való foglalkozás. A napom szervezetlenül összefolyt, nyomasztott, hogy a házimunkának soha nincs vége, és amennyire lelkiismeretem engedte, egy ideig halasztgathattam is, de eközben büntudatom volt, mert szerettem volna, ha az otthonunk mindig rendes. Kezembe került egy cikk, amelyikben azt olvastam, hogy a nők kiábrándultsága az otthoni idő szervezetlenségének következménye. Nagyon elgondolkodtatott és hála Istennek rájöttem, hogy a hiba az én „készülékemben” van, és megpróbáltam rendszert vinni az otthoni munkába.



Sokat segített, hogy megterveztem a napjaimat, mikor mit csinálók, volt olyan időszak, hogy akár hetekre előre (pl. adventkor, nagyböjtben, nagytakarításnál stb.). Próbáltam odafigyelni, hogy reálisan mérjem fel, mennyit tudok egyszerre elvégezni és beiktattam egy „lyukas napot”, ha netán valami közbejönne, odacsúsztathattam a lemaradt munkát (persze többnyire közbejött valami). Ha végeztem az aznapra előírt teendőkkal, megnyugodtam, elégedett voltam, mert láttam, napról napra haladok és mindenre sor kerül. Jól esett vastagon áthúzgálni a papíron a feladatot, amivel végeztem.

A reggelek különös megpróbáltatást jelentenek számomra. Teljesen egyetértek azzal a mondással: „Jobban szeretném a reggeleket, ha később kezdődnének.” Úgy segítek magamon, hogy már este készülök a reggelre: a ruhákat kikészítem, rendet rakok, végiggondolom mit adok reggelire, megterítek. Bevallom, elég nehezemre esik este fáradtan még ilyenekkel foglalkozni, azonban így nyugodtan fekszem le, és reggel bőségesen kárpótol, hogy nincs olyan nagy fejetlenség (legalábbis részemről), amely családom minden tagjára elég gyorsan átragadna.

A konyha falon lóg egy jegyzetömb, ide írom fel a „hiánycikkeket”, így kevésbé fordul elő, hogy a boltban töröm hosszan a fejem, hogy mi is kellene még, arról nem is beszélve, hogy így szegény férjemet sem kell utolsó pillanatban boltba szalasztani, ha elfogyott mondjuk a sütőpor és én már felvertem a tojásfehérjét.

A jegyzetömbre írom fel a hivatalos ügyeket is, így van esély arra, hogy a határidő lejárta előtt elintézzük őket.

Megtanultam azt is, ha dolgozom, akkor dolgozzam. Bevallom előfordult, hogy portörölés közben egy könyv annyira „megragadott”, hogy tíz percig sem tudtam elszakadni tőle, persze állva és lelkiismerettől furdaltan olvastam, nem sok örömem volt benne. Ma már — hallatlan önuralommal — az asztalra teszem a könyvet, és munka után ezzel jutalmazom magam. És az a tíz perc (van, hogy több is) már valóban pihentető.

Hogy rendszerezem a napomat nem sok többlet időt igényel, viszont igen sok időt takarít meg nekem is és a családomnak is.



A fontos ember

Vonaton utaztam. Velem szemben egyszerű öltözetben egy teljesen jelentéktelen külsejű férfi ült. Rövid ideig az újságba meredt, majd hamarosan elaludt. Száját álmában kinyitotta, néha fel-felhorkantott, fejével nagyokat bólintott, még a nyál is kicsordult a száján. Szánalmas volt ilyen állapotban, kicsit lenéztem, hogy tudja ennyire elhagyni magát. Találgattam magamban, vajon milyen foglalkozása lehet, van-e családja. Így ránézésből nehezen tudtam elképzelni, hogy fontos lehet valahol vagy valakinek.

Merengésemet félbeszakította a vonat fékezése. A férfi ijedten körbenézett, ügyetlenül kapkodva összeszedte holmiját és leszállt. Kinéztem az ablakon. Egy kedves arcú nő és két gyerek futott felé. A nő megcsókolta, átölelte, a gyerekek lázasan magyaráztak neki valamit. Láthattam, ez az



imént még tátott szájú, csorgó nyálú, esetlen ember igenis nagyon fontos ember. Nagyon fontos a családjában.

A vonat elindult. Visszaültem. Eszembe jutott az apám. Ő fontos ember volt a világ szemében. Orvos volt. A gyógyításnak szentelte az életét. Csak a betegeivel törődött. Mi, gyerekek alig láttuk. Amikor hazajött olyan fáradt volt, hogy nekünk nem volt szabad zavarni. Anyám néha panaszkodott, hogy miért nem tudunk mi is úgy élni, mint egy normális család, közösen kirándulni, este együtt vacsorázni, de apám azt válaszolta: „Nem hagyhatom a betegeimet!” Nem vette észre, hogy mi

is betegek voltunk, lelkileg, árvaak voltunk, nem volt apánk. Apám kitüntetésekkel kapott. Köszönő leveleket. Gratulációkat. A hála, az elismerés sorait. Nem jött el az esküvőmet követő vacsorára, mert előadást tartott. Többször szerepelt a tévében. De én be se tudtam kapcsolni a tévét, ha őt mutatták. Haragudtam mindarra, ami elrabolta tőlünk. Apám nyolc éve szívinfarktusban meghalt. Nagyra tartom őt. Nagyon kemény, szívós, vasakaratú ember volt. Sok beteg embernek ő jelentette a „reményt”. De...

Én nem tudom, ha elalszom a vonaton, csorog-e a nyálam és bólogatok-e. De egy órával később, amikor Kelenföldön leszálltam, engem is egy kedves arcú asszonyka és öt folyton csivitelő apróság várt.



Vendégségben

Idén nyáron másodszer élvezhettük egy kedves tapolcai schönstatti család vendégszeretetét. Az ötlet tavaly született meg, miért ne lehetne a kellemest a hasznossal összekötni? Megbízható családdal lakást illetve házat cserélve, nem lesz gond a kert, az állatok gondozása vagy a virágok locsolása és a postaláda ürítése (és a szállás költségei sem terhelik meg anyagilag a családot. Szerk. megjegyz.). Nem is gondoltuk mennyivel többet kaptunk ennél! Lakberendezési ötleteket csentünk, megtapasztaltuk milyen az igazi „dolgokhoz való kötődés”, a környék ismeretlen részeit, szépségeit fedeztük fel kirándulásaink alatt. Sikerült néhány kedves családot is meglátogatnunk, akikkel régen találkoztunk. Csodálatos két hetet töltöttünk Tapolcán.



A pápára figyelünk „Totus Tuus” („Egészen a Tied, Mária”)

A fenti mondatot választotta pápasága mottójául II. János Pál.

„Ennek a kifejezésnek nemcsak áhítatos jellege van, nem egyszerűen jámborság kifejezése, hanem sokkal több. Akkor kezdtem odaadást érezni ez iránt, amikor a II. világháború alatt munkásként dolgoztam egy gyárban. Eleinte úgy éreztem el kell távolodnom gyermek-

korom Mária-tiszteletétől a Krisztus-központúság irányába. Grignon de Monfort Szent Lajos segített abban, hogy megértsem, az Isten anyjához fűzött tisztelet Krisztus központú, sőt mélyen Isten szentháromságos misztériumában és a megtestesülés és megváltás misztériumában gyökerezik.

Ily módon már tudatosan fedeztem fel Mária tiszteletét, és az Istenanya iránti áhítat mindig elkísért.

A Mária-tisztelettel kapcsolatban mindenkinek tudnia kell, hogy nem csak arról van szó, hogy szívünk igényli, nem csak érzelmi vonzalmat jelent, hanem az Isten anyjáról vallott igazságot is. Mária az új Éva, akit Isten szembeállít az új Ádám-Krisztussal az angyali üdvözléttől kezdve a betlehemi születés éjszakáján, a galileai kánai mennyegzőn, a Golgota keresztjén át egészen a pünkösdi eseményig: a megváltó Krisztus anyja az Egyház anyja is.” (II. János Pál: Átlépni a remény küszöbén, 240-241. o.)

„Mindenütt kereszténynek kell lenniük: a műhelyben, a gyárban, az utcán, otthon éppúgy, mint a templomban. Meg kell tanulniuk, hogyha nem is járulhatnak naponta szentáldozáshoz, akkor is szentek lehetnek a vonatkon, a munkába menet, napközben a műhelyben és a gyárban és éjszaka is mély aknában vagy a kohók forráságában... Meg kell látniuk, hogy a munka a legkifejezőbb imádság, a leggyümölcsözőbb áldozat lehet, ha egyesítik Üdvözítőnknek az oltáron történő napi áldozatával. Akkor mozdulataik munka közben, minden fáradozásuk és cselekvésük különböző imaformákká és megszentelődésük eszközeivé válnak.”

(Nailis: Szentség a hétköznapiakban, 104. oldal)

Levél
Tilman atyától
(a német Schönstatt-mozgalom
vezetőjétől)

Öt perc az élet Urával

Igen Atyám, Veled.

Nem az fontos, mekkorák a dolgok, az a fontos, mekkora a szeretet az emberek között. Egy apróság, egy figyelmetlenség a társam felé nagy fájdalmat okozhat neki. Ha tehát csak magamról és a problémámról beszélek, az ő gondjait, az ő szeretetét nem akarom észrevenni, mert bosszús vagyok, akkor az nagyon rossz lehet.

Másfelől viszont nagyon szép lehet, ha a másik embernek egy kis jellel tudtára adom, hogy nagyon fontos a számomra.

Isten ugyanígy tesz. Egy apró figyelmességet küld. Ez gyakran valami, ami felkavar, kis dolgok, amivel megzavarja a nyugalmunkat. Isten ezeken keresztül kapcsolatba akar lépni velünk.

És mi válaszolunk Neki: Igen Atyám, Veled.



„Minden munkámat igyekszem úgy végezni, mintha a legutolsó volna életemben. Dolgozni pedig úgy akarok, mintha még sokáig élnék.”

(Bosco Szent János)



FELHÍVÁS!

Kérjük azokat, akiknél van kazetta az eddigi családnapok bármelyikéről, küldje el a következő címre: Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.

Legyetek szívesek odahaza alaposan körülnézni, mert még sok kazetta nincs meg. Nem baj, ha nem írtátok le, akkor is várjuk vissza! Eddig kb. 200 kazetta gyűlt össze. Köszönjük fáradozásotokat! Palásthy Imre





Élő háziszentély

Bár a következő történet nem a háziszentélyünkben játszódtott le, de mégis az otthonunkban jelenlévő Szűzanya kedves figyelmessége volt.

Pár nappal karácsony előtt, jóval sötétedés után vidékről autóztam haza, a gyerekek a hátsó ülésen bekötve, és rossz szokásomhoz híven nem figyeltem az autónk benzinjelző mutatójára (úgy gondoltam, ez férfi munka), férjem pedig otthon volt. A sötét országúton egyszer csak érzem, hogy bár nyomom a gázpedált, autónk egyre lassul. A műszerfalon láttam, hogy a benzin bizony kifogyott.

A gyerekeknek gyorsan elmondtam, mi történt és kértem őket, imádkozzunk a Szűzanyához egy angyalért, mert féltem, ha itt a sötét úton integetek, aligha áll meg valaki vagy netán másnak néznek...

Autónk egyre csökkenő sebességgel gurult. Gurult, gurult és még mindig gurult... Egészen egy város szélén levő kereszteződéshez, ahol is autónk a piros lámpánál szép szabályosan megállt.

Beálltak mellénk az utánunk jövő autók és a világosban könnyen fel tudták mérni, hogy segítségre szorulunk. Egy kedves férfi elvontatott minket a következő benzinkútig. Hálásan köszöntük neki a segítséget, és a gyerekek kissé csalódottan elmondták neki, hogy mi bizony angyalt kértünk, de az ő segítségének is nagyon örültünk.

A férfi tettetett sértődöttséggel ezt válaszolta: „Angyalt kértetek és angyalt is kaptatok. Engem ugyanis Angyal Józsefnek hívnak!”

Most mondja valaki, hogy a Szűzanyának nincs humora!

Háziszentély-könyv

Kérjük a családokat, hogy egy A/4-es méretű lapon állítsatok össze a háziszentélyetekről egy kis ismertetőt, leírást (egy kis imát, történetet, hogy jött létre stb.), melyet Óbudaváron gyűjtenénk, hogy tudjuk pontosan, hány működő háziszentélyünk van. Azoktól is várunk ismertetőt, akiknek „anonim” háziszentélyük van. Fényképet legyetek szívesek mellékelgetek hozzá.

Köszönettel: Róbert és Rita

Otthonra találtunk

Angyalokkal építkezni

Egy barátunk megházasodott, és házépítésbe fogott. Nem volt sok pénze, így a munka oroszlánrészét maga, kisebb részben barátaival végezte el, miközben felesége veszélyeztetett terhes volt. Még az építkezés kezdetén kapták atyai barátjuktól az intelmet, hogy: „Vigyázzatok, ha az angyalok nem építik a házatokat, ti hiába építitek!” Ez megerősítette őket eredeti elhatározásukban, amihez keményen tartották magukat, hogy vasárnap nem dolgoztak. Csak a szombatok, délutánok és a szabadság állt rendelkezésükre, Isten és házépítő angyalai segítségével mégis hét hónap múlva beköltözhettek a házba. Természetesen nem volt kész, de apránként azóta elkészült, és sem a házasság, sem az egészségük nem ment tönkre.

Az ő esetük jel a számunkra, hogy Isten parancsának megtartásához az emberi ésszerűségen túl is ragaszkodva, befektetett energiánkat Istenünk megsokszorozza és valósággá válhat az, ami emberileg lehetetlen.

Megismerkedésünk története

Miért a társam a társam?

A megismerkedésünk története csak nekünk „sokatmondó”, ezért inkább arról szeretnék írni, mi volt az, amiért pont azt a kócos fejű, kopott farmeres fiút, aki a férjem lett, választottam társul egy életre.

Ő egyetemi kollégiumban lakott, én Budapesten. Már egy éve udvarolgatott, sokat találkozgattunk sulis után és éreztük, kezd „komollyá” válni a dolog, de korántsem voltam biztos abban, hogy ő az igazi. Egyik este meghívott vacsorázni. Azt mondta, nagyon különleges lesz és láttam, hogy izgatottan készül rá, és nagyon fontos neki, hogy mindenképpen ott legyenek.

A házuk előtt találkoztunk. Buszra, majd villamosra szálltunk és kezdett gyanús lenni, hogy a kolesz felé haladunk, de arra gondoltam, biztosan valahol a környéken tud valami jó kis helyet. Nem így történt, ugyanis tényleg a koleszba mentünk. A szobája ajtaja előtt mondta, várjak egy kicsit, rögtön jön. Egy perc múlva már tessékelt is befelé. A szobatársait „el-tanácsolta” onnan. Ahogy körbenéztem, láttam, hogy egy asztal fehér terítővel le van takarva, szépen megterítve és rajta két gyertya meggyújtva. Ő tált. Mirelit pizzát vett, azt az emeleti sütőben megmelegítette (nem volt még mikró), nagy adag sajtot tett rá (tudta, hogy így szeretem) és jó sok

ketchupot (túl sokat). Majd a műanyag felmosóvödörből jeges vízből kis üveg pezsgőt húzott elő. Bár igyekeztem leplezni, nagyon meghatódtam. Ez a gesztus sokat elárult nekem róla: találékonyságot, figyelmességet, ügyességet és hogy fontos vagyok neki. Vacsora közben egy falat pizzát véletlenül a terítőjére ejtettem, erre ő felnevetett: „Istenem, ez volt a lepedőm.” Láttam, hogy elég gyűrött, de nagyon tetszett...

Ettük a kissé fűreszpor ízű pizzát és valahogy úgy éreztem, olyanok vagyunk, mint egy család. Emlékszem, a szüleim mi mindent megtettek, nehogy kettesben legyek egy fiúval. Nehéz szülőként megérteni, hogy a fiatalok nem feltétlenül azért szeretnek kettesben lenni, mert valami „illetlen” dolgot akarnak csinálni, hanem mert az annyira meghitt, annyira más, nem is tudom megfogalmazni, de nagyon jó. Ekkor éreztem először, mi összetartozunk.

Ezután színházba mentünk. Nem emlékszem a darabra, jelentéktelen volt, de a beszélgetésre szinte szó szerint emlékszem, ami az odavezető úton folyt köztünk. Fontos volt az is, hogy engem nézett, nem másokat, nem forgott más lányok után, ez árulkodott hűségese természetéről, ez nagyon fontos volt nekem.



Többször mentünk beteg nagyanyját látogatni a kórházba, ezeket a látogatásokat még kedves elfoglaltságainak is alárendelte, ez is sok mindent elmondott róla.

Bár meg volt keresztelve, de nem volt hívő, azonban őszinte igazságkeresése, átgondolt kérdései meggyőztek arról, hogy jó úton jár. Néhány családtag próbált engem lebeszélni róla, mondván: „A férges alma mellett az egészséges is megbetegszik, ritkán van ez fordítva.” Örülök, hogy nem hallgattam rájuk, a mi esetünk és számos ismerős házaspár esete mutatja, hogy ez nagy általánosítás. Ma már mélyen hívő ő is, hite, állíthatom, az én gyerekkoromban gyökerező, de megcsontosodott hitemet felülmúlja.

Őt választottam, de elsősorban nem amiatt, ahogyan velem bánt, hanem mert figyeltem azt, hogyan bánik másokkal, akik bosszantották, akik terhesek számára, akik közömbösek, hiszen egy idő múlva már én is bosszanthatom, én is lehetek néha terhes, meg hasonlók...

Őt választottam akkor, és ma sem bánom.



„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Kedves Asszonyok! Engem úgy neveltek, hogy az asszonynak egyik fő feladata, hogy makulátlan rendet tartson. Gyerekkoromban utáltam, hogy édesanyám mártír arccal igazgatta a szőnyegrojtokat, amikor végig száguldottunk a nappali szobán vagy a szép bútorokra mi, gyerekek csak akkor ülhattünk, ha vendégek jöttek hozzánk. Szegények voltunk, vigyáznunk kellett mindenre, amink volt, és szüleimnek a tisztaság és a rendesség méltóságot adott.

Bár nem akartam, zsigereimben vittem a saját családomba a rendmániát. Azt még csak-csak elviselem, ha a gyerekszobában a játékok szét vannak szórva, de ha máshol a lakásban, nagyon zavar. Ha morzsát láttam a padlón, szaladtam a partvisért, sokat törölgettem, állandóan rendet raktam. Tudtam, hogy ez nagy teher a családnak, mert a mártír-arc legalább annyira ingerlő, mint ha kiabálok a rendetlenségért. Nagyon akartam, de nem tudtam változni, változtatni. Bár nagyon szeretem anyukámat, nem akartam én is ugyanabba a hibába esni, mint ő. Valamit tennem kellett.

Kértem a férjem segítségét, mondja el, őt mi zavarja a legjobban. Ő jó humorral és kedvesen, bár ironikusan, bemutatott engem, mint „rendes” háziasszonyt, mit hogyan csinálok. Nagyon jókat nevettem magamon. Elkezdtem egy kicsit kívülről nézni magam. Megbeszéltük melyikünk miből tudna engedni, a gyerekekkel közösen is átbeszéltük, kinek milyen feladata van a családban, így kevesebb munka nehezedett rám. Ez sokat segített.

Azonban a hozzáállásomon is változtatnom kellett. Valahol hallottam, hogy tevékenységeinket vizsgáljuk át a szív fényében, hogy valóban a szeretetet szolgálják-e. Bizony sokszor meg kellett állapítanom, hogy nálam nem a szeretetet szolgálják minden esetben. A Jóisten nem a tökéletességet, hanem a szeretetet várja el tőlem. Ezért manapság gyakran felteszem ma-

gamnak a kérdést: „Ez most szeretet?” És előfordul, hogy inkább játszom vagy beszélgetek a gyerekekkel vagy Uram bocsá’ pihenek.

Mostanában egyre többször legyintek, ha ez-az szanaszét hever, az étkezőasztal alja nem morzsamentes, de ha a szomszédasszony épp akkor jön át, kicsit összeszorul a gyomrom...

Vallomás a férjnek

„Bennem vagy,
és benned vagyok.
Mint jobbik énemet
fogadlak magamba
boldogan,
menedékem lettél
és otthonom,
nem vagyok többé hontalan.”

(Simon András)

Kedves Férjem! A feleségem sokszor panaszkodott, hogy későn jövök haza a munkából. Magánvállalkozó lettem, hála Istennek sok munkám van, és ha azt akarom, hogy továbbra is sok munkám legyen, nem lazíthatok. Ezért váltig bizonygattam feleségemnek, hogy már pedig nem tudok korábban haza jönni.

Már több, mint egy éve a feleségem két hónapra kórházba került, a nagymamák közösen vállalták, hogy otthon tartják a frontot. De nekem is korábban haza kellett mennem, besegíteni és a kórházba is bejártam, így kevesebb idő jutott a munkára. Rákényszerültem, hogy tegyek valamit.

Nem akartam meglévő ügyfeleimet elveszíteni, el akartam végezni mindazt, amit eddig is, mivel most még az orvosi kezelésre is kellett pénz. Ezért próbáltam megszervezni a munkámat: Felírtam, rendszereztem teendőimet és odafigyeltem, hogy ne legyenek üresjárataim. Régebben bőségesen voltak felesleges kitérők, érdektelen beszélgetések az ügyfelekkel. Mivel feladataimat világosan átláttam, gyorsabban és hatékonyabban tudtam dolgozni. Nem is gondoltam, hogy ennyit számít...

A feleségem meggyógyult. Én azóta is kitartok a jól átgondolt munkaszervezés mellett. Korábban járok haza, mint régen. Néha arra gondolok, a feleségem nem véletlenül került kórházba.

Mostanában az adminisztrációs munkát hazaviszem a feleségem kérésére. Bár nem jelent neki segítséget, hogy ez idő alatt otthon vagyok, de azt mondja, jó érzés, hogy a lakásban szuszogok. Na de ki érti a nőket?!

Vallomás a feleségnek

„Szívembe írtalak és megjelöltelek szeretetem örök pecsétjével.”

(Simon András)

❧ Őszidő ❧

Nyolcvanhárom éves öregasszony vagyok (Kedveském, nem kell szépíteni!), nyolc gyereket szültem, ebből hatot neveltünk fel. Az egyiket négyhetesen, a másikat motorbalesetben veszítettük el. Mind a négy lányom férjénél van, egy fiam pap lett, a másik mérnök, nő. Tizenhat unokám van.

Sokan kérdik, hogy tudtam tisztességesen fölnevelni ennyi gyereket azokban a szörnyűséges években. Hál’ Istennek, ti el sem tudjátok képzelni, milyen idők voltak azok. A férjem háborúban, majd egy évig azt se’ tudtam él-e, én otthon a gyerekekkel, a földdel. Magam se’ tudom, hogy bírtam.

De mondok én neked valamit, hogy is bírtam: Emlékszem, apám fiatalember korában egyszer kivagyiságból fogadást kötött, hogy lesz, ami lesz, ő bizony felemel egy marhát (tehenet), de majd úgy egy év múlva. Nem sokára született is egy kis borjúnk és apám mindennap felemelte, volt hogy többször is (szegény borjú hozzászokott apám hóbortjához, jámborul tűrte). Ahogy nőtt a borjú, úgy erősödött apám is és a végén egy év múlva megnyerte a fogadást.

Azt hiszem én is valahogy így bírtam ki. A Jóisten nem egyszerre zúdította a nyakamba a bajokat, nehézségeket, hanem lassan aprózta, a gyerekek is egyesével születtek, nem egyszerre mind a nyolc. A nagyobb gyerekek besegítettek, ha sok dolog volt, iskolába se ment mind. Egy tanító tanította az összeset, a kisebbek fölírták a feladatot, amikor a nagyobbak végeztek a munkákkal, bepótolták a hiányzást. Én, amit aznapra rám mért a Jóisten, elvégeztem. Este lefeküdtem, reggel újra kezdtem. Ha egyszer is elhagyom magam, nem bírtam volna tovább csinálni. Hát, valahogy így! Kedveském, azt hiszem nem csináltam mást, csak én is, mint az apám, mindennap fölemeltem a borjút.

GYEREKNÖVELDE

Előző számunkban azzal foglalkoztunk, szükség van-e korlátra. Most nézzük, milyen az a korlát, amire úgy gondoljuk, szükségünk lehet.

A jó korlát

A jó korlát ismérvei:

Akkor jó a korlát,
 ha bizalomra épül,
 ha barátságos,
 ha jó helyen áll, van értelme,
 ha kevés van belőle,
 ha erős anyagból készült,
 ha újra és újra felállítjuk, ha eldőlt,
 ha a gyerek méretéhez igazítjuk,
 ha jól látható, egyértelmű,
 ha az anya és az apa ugyanoda állítja,
 ha rá lehet támaszkodni.
 Nézzük meg egyenként közelebről:

Akkor jó a korlát, ha bizalomra épül. Egy barátnőmnek süni alakú tőpárnája van, amibe színes végű gombostűk vannak szurkálva. Legkisebb fiának (aki két éves) nagyon tetszik ez a párna, és szeretne vele játszani. De hát ez egy veszélyes jószág, nem kétéves gyerek kezébe való. Az anyának megesett a szíve a fián. Kihúzott egy tűt, megmutatta, hogy szúrós és nagyon veszélyes, de gyermeke játszhat vele, ha nem szedegeti ki a tűket. Az anya szemmel tartotta a gyereket, aki szépen játszott. Ez ment egy ideig.

Csöngött a telefon. Az anyának egy másik helyiségbe kellett mennie, hogy felvegye a kagylót, azonban így nem láthatja, mit csinál kislánya. Nem merte egyedül hagyni a tüvel, ezért gyorsan kikapta a kezéből és egy magas polcra tette. A kisfiú teljesen kiborult, ordított, látszott, hogy csalódott az anyjában, hiszen ő nagyon ügyelt arra, hogy betartsa a szabályokat, és az anyja mégsem bízott meg benne. Miután nagy nehezen megnyugodott, újra a sünival játszott a kisfiú.

Kis idő múlva megint csengett a telefon. Az anyuka továbbra is félt, hogy túl nagy kísértés a gyerekeknek, ha egyedül játszik a párnával, de erőt vett magán és azt mondta: „A másik szobába megyek, de tudom, hogy te nem húzod ki a tűket. Igaz?” — „Igen.” — válaszolta a kisfiú. Az anya a lehető leggyorsabban elintézte a telefont és az ajtó résen belesett, mit csinál kislánya. A kicsi halkan, maga elé mondogatta: „Nem húzom ki a tüskédet, nem húzom ki a tüskédet.”

Egy ismerős asszony mesélte, hogy 17 éves korában szülei elengedték egy hétre több fiúval Erdélybe táborozni. A szülei megbíztak

benne, hogy nem csinál semmi „butaságot”. Visszaemlékezve a történetekre azt mondta, hogy egyszerűen képtelen lett volna visszaélni szülei megelőlegezett bizalmával.

Bátrak voltak ezek a szülők, hogy megbíztak gyermekükben. A bizalom erőt adott gyermekeiknek, hogy azt tegyék, amit szülei elvárnak tőlük.

Képzeljük csak el, mi történt volna akkor, ha az anya rákiabál kislányára: „Te ehhez még kicsi vagy, úgyis szétdobálnád a tüket és még rágondolni is rossz, hogy mi bajod történhet.” Vagy: „Felelőtlen, meg gondolatlan fruska vagy, úgysem tudsz vigyázni magadra.” A gyerekek valószínűleg elhitték volna, amit a szülei mondanak, nem lett volna erejük, hogy ellenálljanak.

A kisgyerekek számára nehéz az önfegyelem. Még nagyon sokáig segítségünkre szorulnak. Pl. ha a kicsi megkaparint valamit, ami veszélyes, pl. egy kést, barátságosan, de határozottan azt mondjuk: „A késhez nem szabad nyúlnod!” Amíg emlékezőtehetsége és akaratereje nem elég fejlett ahhoz, hogy ötleteit kordában tartsa, újra és újra nyúlni fog a tiltott dolog után. Minden alkalommal ugyanolyan barátságos szavak kíséretében elveszük tőle, s egy napon azt tapasztaljuk, hogy milyen magától értetődően követi a szabályt.

Kinek van arra ideje, hogy ugyanazt számtalanszor elismételgesse? De mivel egy kicsi gyerek úgyis állandó felügyeletet igényel, egyáltalán nem kerül több időbe, ha ilyen módon odafordulunk hozzájuk. A türelmetlenségünk időrabló, mert megnehezíti az engedelmesség kialakulását. Aki szófogadatlan, azt egy pillanatra sem lehet egyedül hagyni, még akkor sem, ha elég idő lenne hozzá. Az engedelmesség, amely közvetlen felügyelet nélkül nyilvánul meg, lényegesen többet ér, mintha parancsra engedelmeskedik valaki.

Akkor jó a korlát, ha barátságos. Ha rákiabálunk a gyerekre, vagy megszégyenítjük, megnehezítjük számára a szabályok betartását. Sikert csak eleinte érhetünk el, amíg a gyerekek megijednek ettől és félelemből megteszik, amit kérnek tőlük. Ekkor persze csak látszatengedelmességről beszélhetünk, hiszen a gyerek nem belső meggyőződésből vagy bizalomból fogadott szót. Később a gyerek hozzászokik a kiabáláshoz, már nem fél tőle. A szülőnek egyre hangosabbnak kell lennie, hogy a gyerek hallgasson rá. A dühünkre, türelmetlenségünkre jó gyógyszer, ha megpróbáljuk beleélni magunkat a helyzetébe, ha belegondolunk, milyen nehéz ilyen sok szabályhoz alkalmazkodni a gyerekeknek, talán megpróbáljuk elterel-

ni a figyelmét vagy segítünk neki, hogy örömet találja az engedelmességben.

Ahelyett, hogy rámondulnánk: „Milyen irigy vagy, sosem adod oda a játékok másnak.”, azt mondjuk: „Látod, a Panni nagyon szeretné megnézni a babádat, hogy örülne neki, neki nincs ilyen, kicsit megnezegeti, aztán visszaadja.” És elképzeljük, nekünk is milyen nehéz odaadni féltett szerszámainkat pl. egy „nemszeretett” szomszédunknak.

Ez nem jelenti azt, hogy sohasem jöhetünk ki a béketűrésből, hiszen az idegeink nem kötélből vannak és nem olyan borzasztó dolog, ha a gyerek néha tapasztalja, hogy igencsak túllőtt a célon, csak ne ez legyen az általános hozzáállásunk a problémához.

Akkor jó a korlát, ha jó helyen áll, van értelme. Nem öncélú, azért van felállítva, hogy megvédje a gyereket. Pl. mi, felnőttek, gyakran mondjuk: „Akarom. El akarok menni nyaralni. Végre enni akarok.” De a gyerekre rászólunk: „Nem akarom, inkább szeretném.” Hasonlóan értelmetlen szabály: „Csak azzal barátkozz, akivel én is megengedem. Mindent meg kell enned, ami a tányérodon van.” A gyereknek az ő szintjén elmagyarázzuk, miért fontos, hogy azt a szabályt betartsa. „Nem ugrálhat a főzés közben a

tűzhely mellett, mert rádőlhet a forró víz, megégetheti magát. Nem verheti a szomszéd gyereket, mert az fáj, rosszul esik neki, félni fog és nem jön ide szívesen. A megbeszélt időben haza kell jönnie, különben félünk, valami baja történt.” Természetesen sok olyan dolog van, amit egy gyerek még nem ért meg, ekkor a tapasztalat segít neki, a bizalom, hogy nem követelünk tőle felesleges dolgokat.

A témát folytatjuk a következő számban.





Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk játszótéren, boltban, orvosi rendelőben, munkahelyen vagy lépcsőházban beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalom elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

— Hogy képzeled, hogy ha nagyobbak lesznek a gyerekeid, viszszaemehetsz tanítani, hiszen foglalmad sincs az új módszerekről, teljesen kiestél a gyakorlatból?!

— A hat gyerekem mellett kevés az a tanítási módszer, amivel ne találkoztam volna, amit ne láttam volna a gyakorlatban, aminek az előnyeit, buktatóit ne éreztem volna. A gyakorlatban pedig javában benne vagyok.

*

— Könnyű neked otthon maradni a gyerekekkel, mert nincs benned semmi ambíció.

— Bennem ne lenne?! Remekműveket szeretnék alkotni.

— Remekműveket?! Hogy-hogy?!

— Hát a gyerekeim az én remekműveim.

— Ha nem mégysz vissza dolgozni, még nem jelenti azt, hogy a gyerekeid remekül sikerülnek!

— Garancia nincs rá, de legalább én mindent megtettem.

*

— Hogy bírod a lélekölő otthoni munkát?! Olyan egyhangú, unalmas.

— Én nem látom olyan egyhangúnak. Reggel divatszakértő vagyok és fodrász, napközben menedzser, kertész, lakberendező és takarítónő. Pszichológus az utcán, játszótéren, majd a gyerekszobában, pedagógus és hitoktató, este, hétvégen szakács, cukrász és programmenedzser és sajnos alkalmanként ápoló is. Soroljam még?

*

— Orvosként végeztél. Hogy gondolod, hogy nem mégysz vissza

dolgozni, a gyerekeidet neveled, amikor sok beteg ember várja, hogy meggyógyítsd. A port akárki, egy hat elemit végzett is le tudja törölni helyetted.

— Azt igen, de a kicsinek az első dalokat senki nem tudja úgy megtanítani, ahogy én, a nagyobbakat pedig nincs az a bejárónő, aki így meg tudná érteni. A munka és ügyelet mellett, erre nem jutna se időm, se energiám. A kórházban pótolható, de itthon pótolhatatlan vagyok.

— Valljuk be, nem sok látszata van annak, amit otthon csinálsz.

— Látszata csak akkor lenne, ha nem csinálnám.

*

Kontra

— A családotod biztosan megínyli, hogy négy gyerek mellett vissza-mész dolgozni.

— Lehet, hogy azt sínylené meg inkább, ha savanyú képű mártírként maradnék otthon.

(Megj.: A schönstatti nők szabadok.)



„Ezt a gyakorlatot összekapcsolhatjuk minden munkánkkal és dolgunkkal anélkül, hogy egy kisse is zavarnánk azokat, hiszen csak egy egész rövid elidőzést igényel, és ez abban, amit éppen csinálunk, inkább előmozdít, mintsem akadályoz bennünket. A vándor, aki, hogy szívét és inyét felüdítse, egy kis bort iszik, nem szakítja meg ezzel az útját, ha el is időzik egy kicsit, hanem inkább erősíti magát, hogy útját könnyebben megtegye és csak azért áll meg, hogy gyorsabban haladjon előre.”

(Szalézi Szent Ferenc)



„Néha elkeserít, amikor semmi nagyot sem tudunk alkotni: minden erőnket felőrli a hétköznapiok jelentéktelennek látszó munkája.

Ne feledd: épp ezek a kicsi tettek tesznek nagyvá Isten előtt. Légy hűséges bennük! Isten a derűs, vidám szíveket szereti... Tudj derűs szívvel dolgozni a hétköznapiok során is. A munkád így sem lesz könnyű, de könnyebbé lesz.

Aki vidám szívvel szolgálja Istent, bizonyosságot tesz arról, hogy Krisztus tanítványa.”

(Bernhard Christen Ocap)

Egyházmegyei család-továbbképző tábor a Családakadémiával

Interjú Mód Miklós atyával,

a veszprémi főegyházmegyei családpassztorációs munkacsoport vezetőjével

A veszprémi főegyházmegyei családpassztorációs munkacsoport és a Családakadémia létrejötté és kapcsolata egyaránt az 1996-ban megtartott veszprémi zsinathoz kötődik. A zsinati előkészítő munkában és a zsinaton is együtt dolgoztunk már. Egy zsinati határozat hozta létre a családpassztorációs munkacsoport. Ugyanakkor egy másik zsinati felhívásra a Schönstatti Családmozgalom a Családakadémia alapításával válaszolt. Az eltelt három évben gyümölcsöző együttműködés bontakozott ki a családok javára. Ezt bizonyítja számos közös rendezvény, amelyek iránt a családok érdeklődése egyre nőtt. 1998 őszén Márfi érsek atya megbízó levéllel is megerősítette és elismerte munkánkat és továbbra is sokoldalúan támogatja a családok javára tett erőfeszítéseinket.

Ilyen előzmények után került sor idén augusztusban Kőszegen a család-továbbképző táborra, melynek lelki programját Márfi érsek atya mellett három előadó házaspárral a Családakadémia adta.

Erről beszélgettünk Mód Miklós atyával:

– *Miklós atya, mi volt a család-tábor célkitűzése, és kik vettek részt rajta?*

„A tábor egyik célja az volt, hogy a családokkal mélyebben átéljük a Mennyei Atya jóságát, és gyermekségünket Krisztussal. A másik, hogy belülről megerősödjének családjaink. A harmadik célkitűzés pedig: megnyílni más családok és a plébániai közösségek felé. Személyre szóló meghívás alapján a főegyházmegye 28 családja 41 gyerekkel és gyerekvégigazókkal vett részt a táboron.”

– *Milyen lelki programot hoztak a Családakadémia előadói, és hogyan fogadták a résztvevők?*

„A Családakadémia előadói alapvetően meghatározták a tábor szellemiségét.

Ahogy elterveztük az előkészítő összejöveteleken, nagyon bejött. Konkrétan ez azt jelenti, hogy több házasság is megerősödött. Ez már a táborban, a kiscsoportos beszélgetésekben is látszott. Konkrét elhatározásokat tettek a házaspárok azok



alapján, amit hallottak; hogy mit kell rendezniük a házasságukban.

Mindenki vágyott erre a lelki-szellemi feltöltődésre.

Az első előadás a házasságon belüli kommunikációról szólt. Jó, megvalósítható ötleteket kaptunk arra, hogyan növeljük egymás önbizalmát; hogyan pihenjük ki magunkat egymásnál. Szó volt az érzelmekek ápolásáról, a metakommunikáció szerepéről is. Az előadás végki-csengése ez volt: a Jóisten nemcsak terheket küld, hanem kegyelmet is ad hozzá a házasságban.

Igazán szép és kegyelmi volt ez az előadás, és nagyon jól beindította a tábort, megmozgatta a csapatot. Láttam, ahogy elmentek a házaspárok délután kettesben beszélgetni.

A pénteki előadás a fájdalmak szeretetté formálásáról szólt.

Ez az előadás arra indított bennünket, hogy magunkba nézzünk: Túlhajszoltak vagyunk. A túlzott aggályoskodás, az irigység, a kisebbségi érzés, a jó szó hiánya, a túlérzékenység. Ezek mind forrásai lehetnek az egymásnak okozott fájdalmaknak. Jézus és Mária segítségével megpróbálhatunk mosolyogni, és átfordítani a fájdalmakat örömmé. A megbocsátás, az áldozathozatal hozzátartozik az életünkhöz. A személyes tapasztalatok példát adtak arra, hogyan tudták a fájdalmakat elfogadni, átváltoztatni,

és mögötte meglátni Isten akaratát. Mindehhez a Szentlélek segítségével szükséges! Ez az előadás sok pozitív visszhangot kapott.

Egész táborunk mozgatórugója a fájdalmak szeretetté formálása volt.

Az utolsó előadás nem annyira kegyelmi, mint inkább szellemileg színvonalas előadás volt. Mintegy keretbe foglalta az előzőeket. Itt arra kaptunk meghívást, hogy erősítsük meg családunkat. A házasság nem elvarázsolt kastély, hanem erős építmény. A házépítés analógiájára (alapozás, szigetelés, falak, ablakok, kémény...) próbáltuk közösen felépíteni a házasságot. Szó esett arról is, hogy a családok erősségei a gyerekek.

Sokan ennek az előadásnak az indításait vitték haza magukkal, hogy ezt még ki kell bontani...

Igen szépen beleépült ebbe a sorozatba Márfi érsek atya beszéde, aki biblikus alapokról közelítette meg a házasságot. Kifejtette a szeretet négyféle megnyilvánulásának harmonikus egységét a házasságban.

Az volt nagyon jó, hogy mind-egyik előadás ugyanazt az egy való-ságot erősítette, de mégis más-más fényben. Nekem különösen is pénteken volt egy ilyen benyomásom, hogy ott, közöttünk jelen van a háziszentély. Átsugárzott az előadó házaspáron otthonuk háziszentélyének kegyelme. Ez az előadás

volt annak a hétnek mintegy a „tengelye”. Nagy ajándékot kaptunk.

A családok jól érezték magukat. Szinte mindenki visszajelezte, hogy számára az együtt töltött idő testi-lelki felüdülést jelentett. Ennyi pozitív visszajelzést még egy rendezvényünkről sem kaptunk. Dióhéjban összefoglalva: isteni légkör volt az egésznek, tényleg természetfeletti! A családok nagyon boldogok voltak.

– *A jövőre vonatkozóan fogalmaztak-e meg valamiféle igényt a Családakadémiával szemben?*

Bennünk, szervezőkben az fogalmazódott meg, hogy ugyanezt a vonalat követnénk továbbra is a következő évben az egyházmegyei lelki napokon. Maradnánk a Családakadémia témáinál, vagyis a családok, a házaspárok belső életének erősítésénél.

Több családban is megfogalmazódott az igény, hogy szeretnék a hallottakat otthon, a többi családnak is továbbadni. Ebben segítenünk kell nekik, és itt számítunk a Családakadémia előadóira.

Van továbbá egy konkrét kérdés is: Szeretnénk majd a jövőben a kamaszgyerekek problémáinak kezeléséről, neveléséről hallani egy előadást! Ezt többen is kérték.

– *Minek tulajdonítható a család-pasztorációs csoport munkájának sikere?*

Alapvetően nagyon szerencsés konstellációban vagyunk. Nagyon jól megvalósultak az együttműködások a munkacsoport tagjai, a lelkiségi mozgalmak, érsek atya és az országos mozgó központ között.

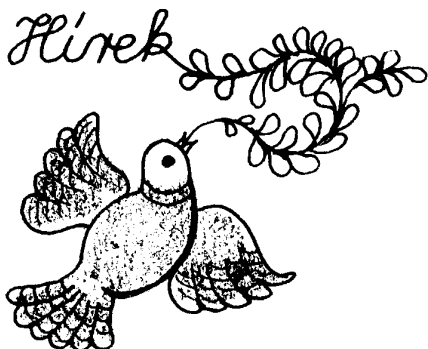
Az országos család-pasztorációs elképzelést, melyet Bíró püspök atya és Blanckenstein Miklós atya alakítottak ki, teljesen a magunkévá téve egyházmegyei szinten is törekszünk így együtt útkereső, úttörő munkát végezni. Mindez érsek atyánk hathatós támogatásának, munkacsoportunk céltudatos fáradozásának, két lelkiségi mozgalom összefogásának, a Családakadémiának valamint családjaink 2-3 éves együttműködésének és főleg menynei Atyánk kegyelmének köszönhetjük.

Gyakorlati szempontból nézve kiemelném még azt is, hogy tudatosan nagy gondot fordítunk a gyerekekkel való foglalkozásra is. A családokat minden programra gyerekekkel együtt hívjuk, és törekszünk arra, hogy ott a gyerekek is jól érezzék magukat. Ez nagyon pozitívan hat vissza a házaspárookra.

A táborban most egy új dologgal is próbálkoztunk ezen a területen. Nem csupán vigyázni akartunk a gyerekekre, hanem a gyerekvígázó csapatunk lelki programot is készített a gyerekeknek, amin a legtöbben szívesen és aktívan részt is vettek.

Chiara Lubich Schönstattban

1999 június 10-én Chiara Lubich, a Fokolaré mozgalom alapítónője Schönstattba látogatott. Útján elkísérte Andrea Ricardi, a Sant' Egidio közösség alapítója is. A Schönstatt-mozgalom nemzetközi elnökségének elnöke P. Michael Marmann fogadta a vendégeket. A találkozó célja: elmélyíteni a megújulási mozgalmak között a hivatalos és a lelki kapcsolatokat.



Chiara Lubich meg akarta ismerni „Schönstatt lelkét”. Különösen is felkeltette érdeklődését és együttérzését 1949 május 31-e és az alapító száműzetése. Prof. Ricardi Schönstatt szövetségi rendszerű felépítése felől érdeklődött. A közösségek szabad, egyedül a szeretet által hordozott együttese példaképpül szolgálhat a mozgalmak közötti együttműködés számára.

A látogatás egyúttal a közös imádság ideje is volt. A nagy Szűzanya-kép előtt Chiara Lubich spontán hangot adott kívánságának: „Szeretnék én is egy ilyen!” Gyorsan hoztak neki egy kicsinyített másolatot. De ő nem ilyenre, hanem az egész nagyra gondolt. „Mária, Csodálatos Anya, Háromszor Csodálatos, Rád bízunk magunkat.” Ezekkel a szavakkal bízta rá a mozgalmak közötti egységet a Schönstatti Szűzanyára.

(Átvéve a „FAB” schönstatti folyóirat (A) 3/1999 számából)

LELKIGYAKORLAT LÁNYOKNAK

1999. november 12–14-i hétvégén lányoknak lelkigyakorlat Óbudaváron, 15 éves kortól. Jelentkezni október végéig lehet Virágh Orsolyánál, 8272 Óbudavár, Fő út 14. 87/479 008, schoenst@matavnet.hu

Témája: Lépjetek feljebb! Isten a szeretet. Nemcsak szavakkal szeret, hanem tettekkel is. A szeretet bizonyítékait ajándékozza nekünk. Dolgokat, eseményeket, embereket, helyeket. Ezek mind a szeretet ajándékai. Minden teremtmény egy „kötél”, melyet felénk dob. Meghív minket, hogy fogjuk meg és hagyjuk magunkat felhúzni az Ő szívébe.

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai mennyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

— Mennyei Atyánk! A Szűzanya és Kentenich atya közbenjárásával kérünk téged, hogy gyógyítsd meg Csányiné Bárány Ágit, és addig is, és továbbra is erősítsd, támogasd és oltalmazd az egész családot. Ámen.



— Mindazokért a családokért, akik házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

*

— Azért, hogy Óbudavárra jelentkezzen gondnok házaspár.

*

— Hogy legyen a magyaroknak is schönstatti kápolnájuk.

Már van boruk!

— Köszönjük, hogy Komáromi Feri cége, a Műszertechnika Rendszertér Kft. ajándékozott egy számítógépet a Csányi családnak, és hogy a családok támogatásával tudtunk venni egy ágy fölé tolható számítógépasztalt. Köszönjük Sallai Gergőnek, hogy elkészítette azt a programot, melynek segítségével Ági tud majd „beszélni”!

*

— Hálát adunk, hogy Tilmann atya meggyógyult, és újra tud dolgozni.

*

— Köszönjük, hogy a családnapok (kilenc hét) rendben lezajlottak. Köszönjük, hogy mindennap ünnepelhettünk szentmisét. Köszönjük, hogy az előadó házaspárok helytálltak és a gyerekvigyázók is sokat dolgoztak. Köszönjük Virágh Orsolya áldozatos munkáját.

*

— Köszönjük, hogy az első magyar lány (Temesvárról) szeptember 5-én ünnepélyesen beöltözött Schönstatti Mária-nővérnek. Megtartotta becenevét, Böbe nővér lett. Imáinkkal segíthetjük őt is.

*

— Köszönjük a mindennapi apró csodákat!



Gólyahír

„Íme a gyermek örökség az Úrtól, a méh gyümölcse jutalom.”
(Zsolt 127,3)

Ezúton is hálát adva a Jóistennek örömmel tudatjuk, hogy 1999. június 9-én megszülettek **GEL-LÉRT és LŐRINC** nevű gyermekeink. Hálásan köszönjük az érte mondott imákat.

Németh Zoltán és Nóra (Harka)



„Nem volt még föld, sem ég, mikor Ő kimondta: legyél.

Óvta védte tervét, utad egykor célhoz ér.

Csillagok sorára maga írta rá a nevünk.

Csillagok sorába belefűzte életünk.”

Szeretettel osztjuk meg Veletek nagy örömről, hogy 1999. július 16-án, pénteken hajnali négy órakor, Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén megszületett: **VARGA MÁRIA KINGA** nagylányunk. Súlya ugyanis 5800 gr. Hosszú és nehéz szenvedés után sikerült Isten segítségével és a Szűzanya hathatós közbenjárásával világra szülni Mária Kingát.

Imáitokba ajánljuk őt édesanyjával és az egész családdal együtt, hogy Istennek tetsző családban növekedjék föl a legkisebb jövevény is.

Köszönjük, hogy együtt örültök velünk

Varga Erika és Karcsi, Orsi, Áronka+, Mónika, Réka, Veronika, Kati, Julcsi és Mária Kinga

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását mindkét családra!

FELHÍVÁS!

Kérjük azokat, akiknek birtokában az eddigi fiútáborok bármelyikéről fényképe(i) van(nak), küldje el a következő címre: Gábor Miklós, 8200 Veszprém, Előd u. 23.

Ha a kép(ek) nem sokszorosíthatók és nem tudjátok nélkülözni, feldolgozás után visszaküldjük. A felmerülő nagyítási költségeket természetesen térítjük. Köszönjük fáradozásotokat!

Gábor Miklós

Nem kell, de szabad... nevetni

A barátnőm három gyerek mellett dolgozni kezdett és alig maradt ideje a házimunkát elvégezni. Egy-szer látja ám, hogy a gyerekek a poros bútorokra rajzolgatnak. Ezt mondta nekik:

— Azért nem haragszom, ha a poros bútorokra írtok, csak legalább a dátumot ne írátok oda.



Saját pénz

A feleség kevesli az a pénzt, amiből gazdálkodnia kell, ezért megkérdezi a férjét:

— Drágám, nem tudnád felváltani a tízezresemet három ötezresre?!



Van egy rossz szokásom, ha megharagszom a feleségemre, nem szólok egy szót sem. Feleségem ezt

nagyon nehezen viseli, ezért egy alkalommal elhatározta, hogy megleckéztet, ő sem szólt semmit. Így aludtunk el. Reggel felébredtem, az órára néztem, fél kilenc volt. Mellettem az ágyon egy cédula: „Ébresztő, drágám!”



Ötödik gyerekünket vártuk és a kis lusta késett. A kedves barátok naponta többször hívtak, hogy megszületett-e már a babánk. Én nagyon aggódtam, hogy időben beérjünk a kórházba, de persze előbb sem akartam befeküdni. Férjem így nyugtatott:

— Biztosan tudni fogod, mikor kell bemenni a kórházba. Amikor tízpercesek lesznek a telefonhívások.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

— Borka, miért nincs apukád-nak szakálla?

— Hát... Így született.



Egyik nap négyéves kisfiam szörnyen felbosszantott. Annyira, hogy eléggé el nem ítéhető módon ráripakodtam:

— Ha nem hagyod abba, kitekerekem a nyakadat!

Mire ő méltó haraggal szembe fordult velem és felindultságtól remegő hangon mutatóját a magasba emelve közölte:

— De hát te is Isten teremtménye vagy, te nem fogod kitekerni a nyakamat.

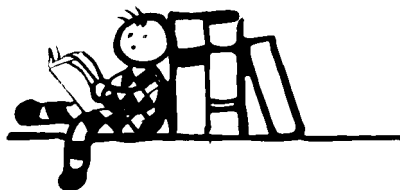


A finom sütemények, kalácsok, pogácsák leküzdhetetlen kísértés források számomra, ha fogyókúrázom, és nekem kell készíteni őket, ezért ilyenkor inkább nem sütögetek. Nagyfiam ingerülten megjegyezte:

— „Nem igazság, hogyha anya fogyókúrázik, akkor az egész család fogyókúrázik.”

KÖNYVAJÁNLO

Jó könyvre, újságra bukkantatok, vagy csak ki akarjátok beszélni, mit jelentett egy irodalmi mű elolvasása? Kedves játékot találtatok? Osszuk meg egymással, tegyük közkinccsé! Várjuk ajánlataitokat.



*

Elisabeth Plattner: A nevelés mindennapi művészete

Ez a könyv az én gyermeknevelési bibliám. Főként a kisgyermekkor sajátos problémáiról szól, de az irányelvek bármelyik korra alkalmazhatóak. A könyvből sugárzik, hogy Isten- és gyermekszerető anyuka írta, aki maga is sok gyermeket nevelt és gyermekekkel dolgozik. Legfontosabb nevelési elve a szeretet, a bizalom, az empátia, a kiszámíthatóság, melyek jótékony védőfalként körülölelik a gyermeket.

Nem didaktikusan épül fel a könyv, inkább „példák bőséges tárháza”, amelyből gazdagodunk. Egy nagy fejezetet szentel a gyermek Istennel és embertársainkkal való kapcsolatának. Gyermeknevelési rovatunkban a szerző gondolataiból sokat felhasználtunk.

Amikor a gyerekeimmel elszáll a fejem, gyakran előveszem ezt a könyvet és „helyrerázódom”.

* * *

KIADVÁNYAINKRÓL

A Családakadémia–Óbudavár Egyesület kiadványai

— Európa megújulásának útja: a család

(1. Európai Háziszentély-kongresszus, Schönstatt, 1998. jún. 3–7.)

— Család – élő szentély 1. (A schönstati családok útja)

— Család – élő szentély 2. (A szentmise mint életmise)

— Engel M. Emilie nővér (életrajz és kilenced)

— Igen, Atyám! (kilenced)

— Ez évi jelmondatunkról szóló füzet (Benned bízom)

Egyéb kiadványaink is folyamatosan kaphatók Óbudaváron, Virágh Orsolyánál.
8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-008, schoenst@matavnet.hu

„Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüldítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28-30)

KÖLYÖKOLDAL

A meggazdagodott gazdagember

Egyszer volt egy gazdag ember. Annyi pénze volt, mint égen a csillag. Egy diófából faragott, veretes ládában őrizte, naponta számlálgatta, és szíve repesett a boldogságtól, ha újabb fényes érmét tehetett beléje. Pénzecskeít simogatta, dédelgette, kedves szóval becézgette: „Gyarapodjatok szentjeim, sokasodjatok.”

A ládája csordultig volt, de a szíve olyan üres, egyetlen lélek sem lakozott abban, még egy teli pelenkás, incifinci gyerekecske sem. Gondosan vigyázott üresen kongó szívére is, nehogy befészkelje magát oda valaki, mert jaj, Isten tudja, mi történhet akkor vele! Még szóba se állt senki emberfiával, nehogy esetleg valakinek eszébe jusson, hogy pénzt kérjen tőle.

Esténként boldogan hajtotta álmra a fejét, mert biztos volt abban, hogy egész életében, sőt még azon túl is, gondtalanul élhet.

Az egyik éjjel álmodt látott: Azt álmodta, hogy meghalt. Parádés temetést rendeztek tiszteletére. Elégedett volt, amikor látta, hogy pénzes ládikóját is (végredelete szerint) melléje temetik. „Jól jön majd odaát...!” — gondolta. Látta, hogy nincs egy ember sem, aki megsiratná. „Sebaj!” — legyintett rá magában. — „Az a lényeg, hogy jó dolgom lesz majd a másvilágon.” A temetés után a mennyországban találta magát. A dúsan megrakott asztalokról hófehér pendelyes angyalkák osztogatták a sülteket, pástétomokat, ínycsiklandó pecsenyéket, habos tortakölteményeket, no de nem ingyen ám, apró pénzzel fizetni kellett érte. Még a koszos kis utcakölykök is csak úgy cipelték a jobbnál jobb finomságokat. „Eljött az én igazi boldogságom — mondta magának emberünk —, itt minden olyan olcsó, a pénzem elég lesz még az örökkévalóság végéig is!” Az asztalhoz sietett. Már sorolta is az egyik angyalkának, mi mindent kér. Az angyalka egy szép tálcára rakott mindent és kérte a fizetséget. A gazdag ember elővett egy aranypénzt és az angyal markába nyomta. Az angyalka jól megnézegette, még a foga közé is bevette, ráharapott és kezét széttárva azt mondta: „Sajnos ez a pénz nem jó!” A gazdag ember az idegességtől remegő kézzel egyenként az angyalka tenyerébe nyomta az összes pénzt, de a válasz mindig ez volt: „Ez sem jó!” „De hát miért nem jó a teringettét, a legjobb aranyból készült valamennyi. Itt valami tévedés történt, kérem a felettesét!” Az angyalka ismét széttárta kezét és azt mondta: „Nálunk csak annak a pénznek van értéke, amit egy-

szer elajándékoztak valakinek.” Erre a gazdag ember felébredt. Egész teste verejtékben úszott. Folyton az angyal szavai jártak a fejében. Most aztán mitévő legyen?!

Kiment az utcára. Arra jött egy mezítlás gyerek és ő a zsebébe csúsztatott egy aranyat. Nem kellett soká várnia, jött egy másik is, harmadik is, sőt... A ládikóban egyre kevesebb pénz lett, a szívébe pedig egyre többen beférköztek. Először egy teli pelenkás incifinci gyerekecske, aki a gazdag ember kezébe nyomta félig elmajszolt kifli csücskét.

Hát így gazdagodott az egyszeri gazdagember.

TINIOLDAL

Egy fiatalember elment egyszer egy paphoz, mert egy ideje már nem tudta az oltáriszentség titkát elfogadni:

— „Hogyan hihetsz abban — kérdezte az ifjú —, hogy a kenyér és bor átváltozik Krisztus testévé és vérévé?”

— „Mindnyájan naponként bőségesen táplálkozunk — kezdte a pap. — Úgy érezzük, hogy a táplálék megerősíti testünket, izommá és vérré alakul át titokzatos módon. Ha ezt az átváltozást látom és ismerem, miért ne tudnék hinni abban, hogy Isten a kenyeret és bort át tudja változtatni Krisztus testévé és vérévé?”

— „Azt azonban végképp nem értem, hogyan lehet jelen az egész Krisztus abban a kicsiny ostyában?”

— „Teljesen megérteni nem is lehet, de megpróbálom megvilágítani a dolgot. Nézz csak ki az ablakon! Milyen nagy az a táj, amit szemekkel át tudsz fogni. Hogyan lehetséges, hogy az a kicsi szem ezt a nagy tájat magába fogadja, mégpedig úgy, hogy érzékeled hatalmas arányait. Ha ez így van, miért ne lenne lehetséges, hogy a kis ostya az egész Krisztust tartalmazza?!”

— „És hogyan tud ugyanaz a Krisztus száz és ezer templomban egyszerre jelen lenni?”

— „Nézd ezt a tükröt! Mit látsz benne? Önmagadat. Most leejtem a tükröt, ezer darabra tört. Nézz bele a tükördarabokba! Mindegyikben saját arcodat látod viszont. Ha meg tudja tenni ezt egy egyszerű tükör, miért ne tudná Isten megtenni az Oltáriszentségben?!”



FŐZŐCSKE

Pontosítás: Az előző számban olvasható palacsintapite mennyiséget kb. két nagy tepsiben jó sütni, hogy ne legyen túl vastag a tészta (amíg az egyik tepsi elfogy, megsül a másik). A nyers tésztának kb. ujjnyi vastagnak kell lenni a tepsiben. Elnézést kérek, ha valakinek emiatt nem sikerült jól a pitéje és kérem, írjon nekem egy kis „kárpótlásért”.



„Villám” vasárnapi ebéd

(az utolsó pillanatban)

Menü:

Hideg paradicsomleves

Tejfölös csirke rizzsel

Joghurtos fánk

Az elkészítés menete szerint:

Begyűjtjük a süttőt. A csirkedarabokat Vegetával beszórjuk (családunk szájíze szerint fűszerezzük), tejföllel nyakon öntjük és a forró sütőbe toljuk.

A rizst feltesszük főni (legegyszerűbb mikróban, ha meleg vízzel engedjük fel és befedjük az edényt, kb. 15 percig maximális teljesítményen pároljuk, és tálalásig a sütőben hagyjuk).

A fánkhoz az olajat feltesszük melegedni, addig elkészítjük a tésztát:

2 pohár gyümölcsjoghurt vagy

1,5 pohár sima joghurt+lekvár

és cukor,

3 tojás,

1 cs. sütőpor,

kb. 30 dkg liszt,

csipet só,

cukor (az adag növelhető!!!).

Összekeverjük, akkor jó, ha galuska sűrűségű tésztát kapunk. Evőkanállal a bő, forró olajba szaggatjuk. Nagyon megnőnek és ha van elég helyük, maguktól megfordulnak. (Az olaj ne legyen nagyon forró, hogy jól átsüljön a tészta.)

Amíg a fánkok sülnek a paradicsomlevet egy kis olajjal (olívaolajjal a legjobb), sóval, picuri borssal és zöldfűszerekkel összekeverjük (petrezselyem, kapor, snidling), de tehetünk bele összezúzott fokhagymát is.

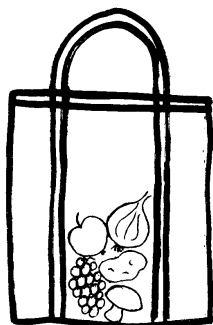
Máris lehet tálalni!

Ha flancolni akarunk, vagy vendégeink vannak vagy kényeztetni szeretnénk családunkat a csirkére sajtot (esetleg kis füstöltet is) és/vagy szezámmagot is szórhatunk. De meglódulhat a fantáziánk és „bolondíthatjuk” úgy, ahogy a családunk szereti. A csirke kb. 35 perc alatt átsül és „omlik, mint a vaj”.

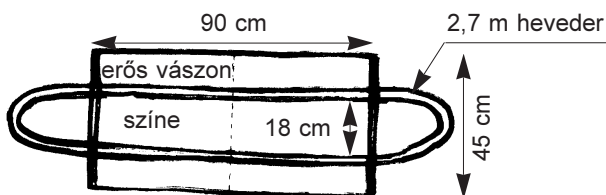


A bevásárlás szinte mindennapos teendőink közé tartozik. Egy nagy családnak sok mindenre szüksége van: néhány liter tej, kenyér, tejföl, margarin, tisztítószer, a zöldségekről nem is beszélve, és majd megszakadunk. A nejlonszatyor a kezünkbe vág, a fonott kosár tépdessi a ruhánkat, nagy helyet foglal és csak kettőt tudunk egyszerre vinni. Sokat segíthet egy (vagy több) jó bevásárlószatyor.

Elkészítése:



1. A széleket beszegjük a „szájánál”.
2. A hevedert felvarrjuk.
3. Az oldalakat összevarrjuk.
4. Textilfilccel vagy más módon díszítjük.



Vigyázzunk, hogy a fülek egyenlő hosszúak legyenek! Ha olcsóbban akarjuk megcsinálni, nem muszáj a hevedernek az egész táskát „átölelni”, de akkor apró öltésekkel többször varrjuk át a „fület”. A szatyorra rajzolt minta

nem csak díszít, hanem jelzi is, hogy mit teszünk bele. A tej vagy zöldséges táskába nejlont is csúsztathatunk, hogy kevésbé koszolódjon, egyébként a mosógépben nyugodtan moshatjuk. Így olyan szatyrunk lesz, amihez tudunk kötődni, nem csak használjuk, majd eldobjuk, ezenkívül környezet- és pénztárcabarát is.



TEJ

